

Soudců

¹ Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové Izraelští Hospodina, řkouce: Kdo z nás potáhne proti Kananejskému napřed, aby bojoval s ním? ² Jimž řekl Hospodin: Juda nechť táhne, aj, dal jsem tu zemi v ruku jeho. ³ (Řekl pak byl Juda Simeonovi bratru svému: Potáhni se mnou k dobývání losu mého, abychom bojovali proti Kananejskému, a já také potáhnu s tebou k dobývání losu tvého. I táhl s ním Simeon. ⁴ Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili z nich v Bezecku deset tisíc mužů. ⁵ Nebo nalezše Adonibezecka v Bezecku, bojovali proti němu, a porazili Kananejského i Ferezejského. ⁶ Když pak utíkal Adonibezek, honili ho, a chytivše jej, zutínali mu palce u rukou i noh. ⁷ Tedy řekl Adonibezek: Sedmdesáte králů s uťatými palci u rukou i noh svých sbírali drobtý pod stolem mým; jakž jsem činil, tak odplatil mi Bůh. I přivedli jej do Jeruzaléma, a tam umřel. ⁸ Nebo byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej, zbili obyvatele jeho ostroší meče a město vypálili. ⁹ Potom také vytáhli synové Judovi, aby bojovali proti Kananejskému, bydlícímu na horách při straně polední i na rovinách. ¹⁰ Nebo byl vytáhl Juda proti Kananejskému, kterýž bydlil v Hebronu, (jméno pak Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a pobil Sesaie, a Achimana,

a Tolmaie. ¹¹ A odtud byl táhl na obyvatele Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer). ¹² Kdežto řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. ¹³ Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezův, bratra Kálefova mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁴ Stalo se pak, že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; i sedla s osla. A řekl jí Kálef: Cožť jest? ¹⁵ A ona odpověděla: Dej mi dar; poněvadžs mi dal zemi suchou, dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních i dolních končinách. ¹⁶ Synové také Cinejského, tchána Mojžíšova, odebrali se z města palmového s syny Juda na poušť Judovu, jenž jest k straně polední městu Arad; a odšedše, bydlili s lidem tím. ¹⁷ Potom táhl Juda s Simeonem, bratrem svým, a porazili Kananejské přebývající v Sefat, a zkazili je. I nazváno jest jméno města toho Horma. ¹⁸ Dobył také Juda Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezím jeho, též Akaronu a pomezí jeho. ¹⁹ Nebo byl Hospodin s Judou, a vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatelů údolí, proto že vozy železné měli. ²⁰ I dali Kálefovi Hebron, jakož byl mluvil Mojžíš, a vyhnal odtud tři syny Enakovy. ²¹ Jebuzejského pak, bydlícího v Jeruzalémě, nevyhnali synové Benjamin; protož bydlil Jebuzejský v Jeruzalémě s syny Benjamin až do tohoto dne. ²² Vytáhla také i čeled Jozefova do Bethel, a Hospodin byl s nimi. ²³ Nebo shlédla čeled Jozefova Bethel, kteréhožto města jméno prvé bylo Lúza.

²⁴ Uzřevše pak ti špehéři muže vycházejícího z města, řekli jemu: Medle ukaž nám, kudy bychom mohli vjíti do města, a učinímeť milost. ²⁵ Kterýžto ukázal jim, kudy by mohli vjíti do města; i vyhubili to město mečem, muže pak toho se vší čeledi jeho propustili. ²⁶ I šel muž ten do země Hetejských, kdež vystavěl město, a nazval jméno jeho Lúza; to jest jméno jeho až do tohoto dne. ²⁷ Manasses také nevyhnal obyvatelů Betsan a městeček jeho, ani Tanach a městeček jeho, ani obyvatelů Dor a Jibleam, a Mageddo a městeček jejich; i počal Kananejský svobodně bydliti v zemi té. ²⁸ Když se pak zsilil Izrael, uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati, nevyhnal. ²⁹ Efraim také nevyhnal Kananejského bydlicího v Gázer, protože bydlil Kananejský u prostřed něho v Gázer. ³⁰ Zabulon též nevyhnal obyvatelů Cetron, a obyvatelů Naalol, protože bydlil Kananejský u prostřed něho, a dával jemu plat. ³¹ Asser také nevyhnal obyvatelů Acho a obyvatelů Sidonu, ani Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob. ³² I bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli země té, nebo nevyhnal jich. ³³ Též Neftalím nevyhnal obyvatelů Betsemes, ani obyvatelů Betanat, protože bydlil mezi Kananajeskými přebývajícími v zemi té; a však obyvatelé Betsemes a Betanat dávali jim plat. ³⁴ Ssuzovali pak Amorejští syny Dan na horách, tak že nedali jim scházeti do údolí. ³⁵ Nebo počal Amorejský svobodně bydliti na hoře Heres, v Aialon a v Salbim, ale když se zsilila ruka čeledi Jozefovy, uvedeni jsou pod

plat. ³⁶ Pomezí pak Amorejského bylo od začátku hor Akrabim, od skály jejich i výše.

2

¹ Vstoupil pak anděl Hospodinův z Galgala do Bochim a řekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům vašim, a řekl jsem: Nezruším smlouvy své s vámi na věky. ² Vy také nečinite smlouvy s obyvateli země této, oltáře jejich rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to učinili? ³ Pročež také jsem řekl: Nevyhladím jich před tváří vaší, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem. ⁴ I stalo se, když mluvil anděl Hospodinův slova tato všechněm synům Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a plakal. ⁵ I nazvali jméno místa toho Bochim, a obětovali tu Hospodinu. ⁶ Rozpustil pak byl Jozue lid, a rozešli se synové Izraelští, jeden každý do dědictví svého, aby vládli zemí. ⁷ I sloužil lid Hospodinu po všechny dny Jozue, a po všechny dny starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, jenž viděli všechny skutky veliké Hospodinovy, kteréž učinil Izraelovi. ⁸ Ale když umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech, ⁹ A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatheres, na hoře Efraim, k straně půlnoční hory Gás; ¹⁰ Také když všecken věk ten připojen jest k otcům svým, a povstal jiný věk po nich, kteříž neznali Hospodina, ani skutků, kteréž učinil Izraelovi: ¹¹ Tedy činili synové Izraelští to, což jest zlého

před očima Hospodinovýmá, a sloužili modlám,
¹² Opustivše Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy těch národů, kteříž byli vůkol nich, a klaněli se jim; pročez popudili Hospodina.
¹³ Nebo opustivše Hospodina, sloužili Bálovi i As-tarotům. ¹⁴ I rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku loupežníků, kteříž je zloupili; vydal je, pravím, v ruku nepřátel jejich vůkol, tak že nemohli více ostáti před nepřátely svými. ¹⁵ Kamžkoli vycházeli, ruka Hospodinova byla proti nim ke zlému, jakož byl mluvil Hospodin, a jakož byl zapřisáhl jim Hospodin; i ssouženi byli náramně. ¹⁶ Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteříž vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich. ¹⁷ Ale ani soudců svých neposlouchali, nebo smilnili, odcházejíce za bohy cizími, a klaněli se jim. Odcházeli rychle s cesty, po kteréž chodili otcové jejich, tak že poslouchati majíce příkázání Hospodinových, nečinili toho. ¹⁸ A když vzbuzoval jim Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcím, a vysvobozoval je z ruky nepřátel jejich po všecy dny soudce; (nebo želel Hospodin naříkání jejich, k němuž je přivodili ti, kteříž je ssoužovali a utiskali). ¹⁹ Po smrti pak soudce navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanějíce se jim; nic neulevili z skutků jejich zlých a cesty jejich převrácené.
²⁰ Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi, a řekl: Proto že přestoupil

národ tento smlouvu mou, kterouž jsem učinil s otci jejich, a neposlouchali hlasu mého: ²¹ Já také více nevyhledím žádného od tváři jejich z národů, kterýchž zanechal Jozue, když umřel, ²² Abych skrze ně zkušoval Izraele, budou-li os-
tříhati cesty přikázání Hospodinových, chodíce v nich, jakož ostříhali otcové jejich, čili nic. ²³ I zanechal Hospodin národů těch, a nevyhnal jich rychle, aniž dal jich v ruku Jozue.

3

¹ Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal Hospodin, aby skrze ně zkušoval Izraele, totiž všech, kteříž nevěděli o žádných válkách Kananejských, ² Aby aspoň zvěděli věkové synů Izraelských, a poznali, co jest to válka, čehož první nevěděli: ³ Patero knížat Filistinských, a všickni Kananejští a Sidonští a Hevejští bydlící na hoře Libánské od hory Balhermon až tam, kudy se vchází do Emat. ⁴ Ti pozůstali, aby zkušován byl skrze ně Izrael, a aby známé bylo, budou-li poslouchati přikázání Hospodinových, kteráž přikázal otcům jejich skrze Mojžíše. ⁵ Bydlili tedy synové Izraelští u prostřed Kananejských, Hetejských a Amorejských, a Ferezejských a Hevejských a Jebuzejských, ⁶ A brali sobě dcery jejich za manželky, a dcery své dávali synům jejich, a sloužili bohům jejich. ⁷ ěinili tedy synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovými, a zapomenuvše se na Hospodina Boha svého, sloužili Bálům a Asserotům. ⁸ Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova na

Izraele, a vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let. ⁹ Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin vysvoboditele synům Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele syna Cenezova bratra Kálefova mladšího, ¹⁰ Na němž byl duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský. Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana Risataimského, krále Syrského, a zmocnila se ruka jeho nad Chusanem Risataimským. ¹¹ A tak v pokoji byla země za čtyřiceti let; i umřel Otoniel, syn Cenezův. ¹² Takž opět činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovými. I zsilil Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi, proto že činili zlé věci před očima Hospodinovými. ¹³ Nebo shromáždil k sobě syny Ammonovy a Amalechovy, a vytáh, porazil Izraele, a opanovali město palmové. ¹⁴ I sloužili synové Izraelští Eglonovi králi Moábskému osmnácte let. ¹⁵ Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského, muže rukou pravou nevládnoucího. I poslali synové Izraelští po něm dar Eglonovi králi Moábskému. ¹⁶ (Připravil pak sobě Ahod meč na obě straně ostrý, lokte zdělí, a připásal jej sobě pod šaty svými po pravé straně.) ¹⁷ I přinesl dar Eglonovi králi Moábskému. Eglon pak byl člověk velmi tlustý. ¹⁸ A když dodal daru, propustil lid, kterýž byl přinesl dar. ¹⁹ Sám pak vrátiv se od lomů blízko

Galgala, řekl: Tajnou věc mám k tobě, ó králi. I řekl král: Mlč. A vyšli od něho všickni, kteříž stáli při něm. ²⁰ Tehdy Ahod přistoupil k němu, (on pak seděl na paláci letním sám). I řekl mu Ahod: Řeč Boží mám k tobě. I vstal z stolice své. ²¹ Tedy sáhna Ahod rukou svou levou, vzal meč u pravého boku svého a vrazil jej do břicha jeho, ²² Tak že i jilce za ostrím vešly tam, a zavřel se tukem meč, (nebo nevytáhl meče z břicha jeho;) i vyšla lejna. ²³ Potom vyšel Ahod přes síň, a zavřel dvěře paláce po sobě, a zamkl. ²⁴ Když pak on odšel, služebníci jeho přišedše, uzřeli, a hle, dvěře palácu zamčiny. Tedy řekli: Jest na potřebě v pokoji letním. ²⁵ A když očekávali dlouho, až se styděli, a aj, neotvíral dveří paláce, tedy vzali klíč a otevřeli, a hle, pán jejich leží na zemi mrtvý. ²⁶ Ahod pak mezi tím, když oni prodlévali, ušel, a přešel lomy, přišel do Seirat. ²⁷ A přišed k svým, troubil v trubu na hoře Efraim; i sstoupili s ním synové Izraelští s hory, a on napřed šel. ²⁸ Nebo řekl jim: Podte za mnou, dalť jest zajisté Hospodin Moábské, nepřátely vaše, v ruku vaši. Tedy táhli za ním, a vzavše Moábským brody Jordánské, nedali žádnému přejíti. ²⁹ I pobili tehdaž Moábských okolo desíti tisíc mužů, každého bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel. ³⁰ I snížen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a pokoj měla země za osmdesáte let. ³¹ Po něm pak byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.

4

¹ Po smrti pak Ahoda činili opět synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá. ² I vydal je Hospodin v ruce Jabína krále Kananejského, kterýž kraloval v Azor; (a kníže vojska jeho byl Zizara), sám pak bydlil v Haroset pohanském. ³ Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu; nebo devět set vozů železných měl, a on násilně ssušoval Izraele za dvadceť let. ⁴ Debora pak žena prorokyně, manželka Lapidotova, soudila lid Izraelský toho času. ⁵ (A bydlila Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel na hoře Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k soudu. ⁶ Kterážto poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova, z Kádes Neftalímova, a řekla jemu: Zdaližt nerozkázal Hospodin Bůh Izraelský: Jdi, a shromáždě lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužů z synů Neftalím a z synů Zabulon. ⁷ Nebo přitáhnu k tobě ku potoku Císon Zizaru kníže vojska Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou. ⁸ I řekl jí Barák: Půjdeš-li se mnou, půjdu; pakli nepůjdeš se mnou, nepůjdu. ⁹ Kteráž odpověděla: Jáť zajisté půjdu s tebou, ale nebudeť s slávou tvou cesta, kterouž půjdeš, nebo v ruku ženy dá Hospodin Zizaru. Tedy vstavši Debora, šla s Barákem do Kádes. ¹⁰ Svolav pak Barák Zabulonské a Neftalímské do Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužů; a šla s ním i Debora. ¹¹ Heber pak Cinejský oddělil se od Kaina, od synů Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany své až k Elon v Sananim, jenž

jest v Kádes. ¹² Oznámeno pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemův na horu Tábor. ¹³ Protož shromáždil Zizara všechny vozy své, devět set vozů železných, a všecken lid, kterýž měl s sebou z Haroset pohanského, ku potoku Císon. ¹⁴ I řekla Debora Barákovi: Vstaň, nebo tento jest den, v němž dal Hospodin Zizaru v ruku tvou. Zdali Hospodin nevyšel před tebou? I sstoupil Barák s hory Tábor, a deset tisíc mužů za ním. ¹⁵ A porazil Hospodin Zizaru a všechny ty vozy, i všecka ta vojska ostrostí meče před Barákem; a sskočiv Zizara s vozu, utíkal pěšky. ¹⁶ Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do Haroset pohanského; i padlo všecko vojsko Zizarovo od ostrosti meče, tak že nezůstalo ani jednoho. ¹⁷ Zizara pak utíkal pěšky k stanu Jáhel, manželky Hebera Cinejského; nebo pokoj byl mezi Jabínem králem Azor a mezi čeledí Hebera Cinejského. ¹⁸ I vyšedši Jáhel v cestu Zizarovi, řekla jemu: Uchyl se, pane můj, uchyl se ke mně, neboj se. I uchýlil se k ní do stanu, a přistřela jej huní. ¹⁹ Kterýž řekl jí: Dej mi, prosím, píti maličko vody, nebo žízním. A otevřevši nádobu mléčnou, dala mu píti a přikryla ho. ²⁰ Řekl také jí: Stůj u dveří stanu, a přišel-li by kdo, a ptal se tebe, řka: Jest-li zde kdo? odpovíš: Není. ²¹ Potom vzala Jáhel manželka Heberova hřeb od stanu, vzala též kladivo v ruku svou, a všedši k němu tiše, vrazila hřeb do židovin jeho, až uvázl v zemi; (nebo ustav, tvrdě byl usnul), a tak umřel. ²² A aj, Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstříc jemu, a řekla mu: Pod', a ukážit muže,

kteréhož hledáš. I všel k ní, a aj, Zizara ležel mrtvý na zemi, a hřeb v židovinách jeho. ²³ A tak ponížil Bůh toho dne Jabína krále Kananejského před syny Izraelskými. ²⁴ I dotírala ruka synů Izraelských vždy více, a silila se proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili téhož Jabína krále Kananejského.

5

¹ Zpívala pak písničku Debora a Barák syn Abinoemův v ten den, řkouc: ² Pro pomstu učiněnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu dobrovolně měl, dobrořečte Hospodinu. ³ Slyštež králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu Izraelskému. ⁴ Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když jsi se bral z pole Edomského, třásla se země, nebesa dštíla, a oblakové déšť vydali. ⁵ Hory se rozplynuly od tváři Hospodinovy, i ta hora Sinai třásla se před tváří Hospodina Boha Izraelského. ⁶ Za dnů Samgara syna Anatova, a za dnů Jáhel spustly silnice, kteříž pak šli stezkami, zacházeli cestami křivými. ⁷ Spustly vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já Debora, povstala jsem matka v Izraeli. ⁸ Kterýžto kdyžkoli sobě zvoloval bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavézy pak ani kopí nebylo vidáno mezi čtyřicíti tisíci v Izraeli. ⁹ Srdce mé nakloněno jest k správcům Izraelským a k těm, kteříž tak ochotní byli mezi jinými. Dobrořečtež Hospodinu. ¹⁰ Kteríž jezdíte na bílých oslicích, kteříž bydlíte při Middin, a kteříž chodíte po

cestách, vypravujtež, ¹¹ Že vzdálen hluk střelců na místech, kdež se voda váží; i tam vypravujte hojnou spravedlnost Hospodinovu, hojnou spravedlnost k obyvatelům vsí jeho v Izraeli; tehdážť vstupovati bude k branám lid Hospodinův. ¹² Povstaň, povstaň, Deboro, povstaniž, povstaniž a vypravuj píseň, povstaň, Baráku, a zajmi jaté své, synu Abinoemův. ¹³ Tehdážťe potlačenému dopomoženo k opanování silných reků z lidu; Hospodintě mi ku panování dopomohl nad silnými. ¹⁴ Z Efraima kořen jejich bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime, Benjamin s lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé zákona, a z Zabulona písaři. ¹⁵ Knížata také z Izachar s Deborou, ano i všecko pokolení Izacharovo, jako i Barák do údolí poslán jest pěšky, ale veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁶ Jak jsi mohl mlče seděti mezi dvěma ohradami, poslouchaje řvání stád? Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁷ Zdali i Galád před Jordánem nebydlil? Ale Dan proč zůstal při lodech? Asser seděl na břehu mořském, a v lomích svých bydlil. ¹⁸ Zabulon, lid udatný, vynaložil duši svou na smrt, též i Neftalím na vysokých místech pole. ¹⁹ Králové přitáhše, bojovali, tehdáž bojovali králové Kananejští v Tanach při vodách Mageddo, a však kořisti stříbra nevzali. ²⁰ S nebe bojováno, hvězdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi. ²¹ Potok Císon smetl je, potok Kedumim, potok Císon; všecko to pošlapala jsi, duše má, udatně. ²² Tehdáž

otloukla se kopyta koňů od dupání velikého pod jezdcí silnými. ²³ Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice obyvatelům jeho, nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným. ²⁴ Požehnaná buď nad jiné ženy Jáhel, manželka Hebera Cinejského, nad ženy v staních bydlící buď požehnaná. ²⁵ On vody žádal, ona mléka dala, v koflíku knížecím podala másla. ²⁶ Levou ruku svou k hřebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dělníků, i udeřila Zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a prorazila židoviny jeho. ²⁷ U noh jejích skrčil se, padl, ležel, u noh jejích skrčil se, padl; kdež se skrčil, tu padl zabitý. ²⁸ Vyhlíkala z okna skrze mříži, a naříkala matka Zizarova, řkuci: Proč se tak dlouho vůz jeho nevrací? Proč prodlévají vraceti se domů vozové jeho? ²⁹ Moudřejší pak z předních služebnic jejích odpovídaly, i ona sama také sobě odpovídala: ³⁰ Zdali ale dosáhli něčeho, a dělí kořisti? Děvečku jednu neb dvě na každého muže, loupeže rozdílných barev samému Zizarovi, kořisti rozdílných barev krumpaným dílem, roucho rozdílných barev krumpaným dílem na hrdlo loupežníků. ³¹ Tak ať zahynou všickni nepřátelé tvoji, ó Hospodine, tebe pak milující ať jsou jako slunce vzcházející v síle své. I byla v pokoji země za čtyřiceti let.

6

¹ Ěinili pak synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin

v ruku Madianským za sedm let. ² A zmocnila se velmi ruka Madianských nad Izraelem, tak že synové Izraelští před Madianskými zdělali sobě jámy, kteréž jsou na horách, a jeskyně a pevnosti. ³ A bývalo, že jakž co oseli Izraelští, přitáhl Madian a Amalech a národ východní, povstáváje proti nim. ⁴ Kterížto rozbijeli stany proti nim, a kazili úrody země, až kudy se vchází do Gázy, a nenechávali potravy v Izraeli, ani ovce, ani vola, ani osla. ⁵ Nebo i sami i s stády svými i s stany přitáhli, a jako kobylinky ve množství přicházivali, aniž jich neb velbloudů jejich byl počet; tak přicházejíce do země, hubili ji. ⁶ Tedy znuzen byl velmi Izrael od Madianských, protož volali synové Izraelští k Hospodinu. ⁷ Když pak volali synové Izraelští k Hospodinu příčinou Madianských, ⁸ Poslal Hospodin muže proroka k synům Izraelským, a řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem vás z domu služby, ⁹ A vytrhl jsem vás z rukou Egyptských a z rukou všech, jenž vás ssužovali, kteréž jsem vyhnal před tváří vaší, a dal jsem vám zemi jejich. ¹⁰ I řekl jsem vám: Já jsem Hospodin Bůh váš, nebojte se bohů Amorejských, v jejichž zemi bydlíte. Ale neposlechli jste hlasu mého. ¹¹ Tedy přišel anděl Hospodinův a posadil se pod dubem, jenž byl v Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak syn jeho mlátil obilí na humně, aby vezma, utekl s tím před Madianskými. ¹² I ukázal se jemu anděl Hospodinův, a řekl jemu: Hospodin s tebou, muži udatný. ¹³ Odpověděl

jemu Gedeon: Ó Pane můj, jestliže Hospodin s námi jest, pročez pak na nás přišlo všecko toto? A kde jsou všickni divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, řkouce: Zdaliž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás Hospodin a vydal v ruku Madianských. ¹⁴ A pohleděv na něj Hospodin, řekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem tě neposlal? ¹⁵ Kterýž odpověděl jemu: Poslyš mne, Pane můj, čím já vysvobodím Izraele? Hle, rod můj chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší v domě otce svého. ¹⁶ Tedy řekl jemu Hospodin: Poněvadž já budu s tebou, protože zbiješ Madianské jako muže jednoho. ¹⁷ Jemuž on řekl: Prosím, jestliže jsem našel milost před očima tvýma, dej mi znamení, že ty mluvíš se mnou. ¹⁸ Prosím, neodcházej odsud, až zase přijdu k tobě, a vynesu obět svou a položím před tebou. Odpověděl on: Jáť posečkám, až se navrátíš. ¹⁹ Tedy Gedeon všed do domu, připravil kozelce, a po měřici mouky přesných chlebů. I vložil maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k němu pod dub a obětoval. ²⁰ I řekl jemu anděl Boží: Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a polívkou polej. I učinil tak. ²¹ Potom zdvihl anděl Hospodinův konec holi, kterouž měl v ruce svých, a dotekl se masa a chlebů přesných; i vystoupil oheň z skály té, a spálil to maso i chleby přesné. A v tom anděl Hospodinův odšel od očí jeho. ²² A vida Gedeon, že by anděl Hospodinův byl, řekl:

Ach, Panovníče Hospodine, proto-liž jsem viděl anděla Hospodinova tváří v tvář, abych umřel? ²³ I řekl jemu Hospodin: Měj pokoj, neboj se, neumřeš. ²⁴ Protož vzdělal tu Gedeon oltář Hospodinu, a nazval jej: Hospodin pokoje, a až do tohoto dne ještě jest v Ofra Abiezeritského. ²⁵ Stalo se pak té noci, že řekl jemu Hospodin: Vezmi volka vyspělého, kterýž jest otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého, a zboříš oltář Bálův, kterýž jest otce tvého, háj také, kterýž jest vedlé něho, posekáš. ²⁶ A vzděláš oltář Hospodinu Bohu svému na vrchu skály této, na rovině její, a vezma volka toho druhého, obětovati budeš obět zápalnou s dřívím háje, kterýž posekáš. ²⁷ Tedy vzal Gedeon deset mužů z služebníků svých, a učinil, jakž mluvil jemu Hospodin; a boje se čeledi otce svého a mužů města, neučinil toho ve dne, ale v noci. ²⁸ Když pak vstali muži města ráno, uzřeli zbořený oltář Bálův, a háj, kterýž byl vedlé něho, že byl posekaný, a volka toho druhého obětovaného v obět zápalnou na oltáři v nově vzdělaném. ²⁹ I mluvili jeden k druhému: Kdo to udělal? A vyhledávajíce, vyptávali se a pravili: Gedeon syn Joasův to učinil. ³⁰ Tedy řekli muži města k Joasovi: Vyveď syna svého, ať umře, proto že zbořil oltář Bálův, a že posekal háj, kterýž byl vedlé něho. ³¹ Odpověděl Joas všechněm stojícím před sebou: A což se vy nesnadniti chcete o Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by se zasazoval o něj, ať jest zabit hned jitra tohoto. Jestližeť jest bohem, nechať se sám zasazuje o

to, že jest rozbořen oltář jeho. ³² I nazval jej toho dne Jerobálem, řka: Necht' se zasadí Bál proti němu, že zbořil oltář jeho. ³³ Tedy všickni Madianští a Amalechitští a národové východní shromáždili se spolu, a přešedše Jordán, položili se v údolí Jezreel. ³⁴ Duch pak Hospodinův posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv v troubu, svolal Abiezeritské k sobě. ³⁵ A poslal posly ke všemu pokolení Manassesovu, a svoláno jest k němu; poslal též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi, i přitáhli jim na pomoc. ³⁶ Tedy mluvil Gedeon k Bohu: Vysvobodíš-li skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil, ³⁷ Aj, já položím rouno toto na humně. Jestliže rosa bude toliko na rouně, a na vsí zemi vůkol sucho, tedy věděti budu, že vysvobodíš skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil. ³⁸ I stalo se tak. Nebo vstav nazejtří, stlačil rouno, a vyžďal rosu z něho, i byl plný koflík vody. ³⁹ Řekl také Gedeon Bohu: Nerozpaluj se prchlivost tvá proti mně, že promluvíím ještě jednou. Prosím, nechažť zkusím ještě jednou na rouně. Necht' jest, prosím, samo rouno suché, a na vsí zemi rosa. ⁴⁰ I učinil Bůh té noci tak, a bylo samo rouno suché, a na vsí zemi byla rosa.

7

¹ Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon), i všecken lid, kterýž byl s ním, položili se při studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na půlnoci před vrchem More v údolí. ² I řekl Hospodin Gedeonovi: Příliš mnoho jest

lidu s tebou, protože nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi. ³ A protože provolej hned, ať slyší lid, a řekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, navrať se zase, a odejdi ráno pryč k hoře Galád. I navrátilo se z lidu dvamecítma tisíců, a deset tisíc zůstalo. ⁴ Řekl opět Hospodin Gedeonovi: Ještě jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobě zkusím. I bude, že o komžkoli řeknu: Tento půjde s tebou, ten ať s tebou jde, a o komžkoli řeknu tobě: Tento nepůjde s tebou, ten ať nechodí. ⁵ I kázal sstoupiti lidu k vodám, a řekl Hospodin k Gedeonovi: Každého, kdož chlemtati bude jazykem svým z vody, jako chlemce pes, postavíš obzvláštně, tolikéž každého, kdož se přisehne na kolena svá ku pití. ⁶ I byl počet těch, kteříž chlemtali, rukama svýma k ústům svým vodu nosíce, tři sta mužů, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody. ⁷ I řekl Hospodin Gedeonovi: Ve třech stech mužů, kteříž chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku tvou, ale ostatek všeho lidu nechť se vrátí, jeden každý k místu svému. ⁸ A protože nabral ten lid v ruce své potravu a trouby své; jiné pak muže Izraelské všecky propustil, jednoho každého do stanů jejich, toliko tři sta těch mužů zanechal při sobě. Vojska pak Madianských ležela pod ním v údolí. ⁹ I stalo se, že noci té řekl jemu Hospodin: Vstana, sstup k vojsku, nebo dal jsem je v ruku tvou. ¹⁰ Pakli nesmíš sjíti sám, sejdi s Půrou služebníkem svým do

vojska, ¹¹ A uslyšíš, co mluviti budou; i posilní se z toho ruce tvé, tak že směle půjdeš proti vojsku tomu. Sstoupil tedy on a Půra služebník jeho k kraji oděnců, kteříž byli v vojště. ¹² Madian pak a Amalech i všecken lid východní leželi v údolí, jako kobylinky u velikém množství, ani velbloudů jejich počtu nebylo, jako písek, kterýž jest na břehu mořském v nescíslném množství. ¹³ A když přišel Gedeon, aj, jeden vypravoval bližnímu svému sen, a řekl: Hle, zdálo mi se, že pecen chleba ječmenného valil se do vojska Madianského, a přivaliv se na každý stan, udeřil na něj, až padl, a podvrátil jej svrchu, a tak ležel každý stan. ¹⁴ Jemužto odpovídaje bližní jeho, řekl: Není to nic jiného, jediné meč Gedeona syna Joasova, muže Izraelského; dalt jest Bůh v ruku jeho Madianské i všechna tato vojska. ¹⁵ Stalo se pak, že když uslyšel Gedeon vypravování snu i vyložení jeho, poklonil se Bohu, a vrátiv se k vojsku Izraelskému, řekl: Vstaňte, nebo dal Hospodin v ruku vaši vojska Madianská. ¹⁶ Rozdělil tedy tři sta mužů na tři houfy, a dal trouby v ruku každému z nich a bání prázdné, a v prostředku těch bání byly pochodně. ¹⁷ I řekl jim: Jakž na mně uzříte, tak učiníte; nebo hle, já vejdu na kraj vojska, a jakž já tehdaž budu dělati, tak uděláte. ¹⁸ Nebo troubiti budu já v troubu i všickni, jenž se mnou budou, tehdy vy také troubiti budete v trouby vůkol všeho vojska, a řeknete: Meč Hospodinův a Gedeonův. ¹⁹ Všel tedy Gedeon a sto mužů, kteříž s ním byli, na kraj vojska při začátku

bdění prostředního, jen že byli proměnili stráž; i troubili v trouby, a roztrískali báně, kteréž měli v rukou svých. ²⁰ Tedy ti tři houfové troubili v trouby, roztrískavše báně, a drželi v ruce své levé pochodně, v pravé pak ruce své trouby, aby troubili, i křičeli: Meč Hospodinův a Gedeonův. ²¹ A postavili se každý na místě svém vůkol ležení; i zděšena jsou všechna vojska, a křičíce, utíkali. ²² Když pak troubilo v trouby těch tři sta mužů, obrátil Hospodin meč jednoho proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo tedy vojsko až k Betseta do Zererat, a až ku pomezí Abelmehula u Tebat. ²³ Shromáždivše se pak muži Izraelští z Neftalím a z Asser a ze všeho pokolení Manassesova, honili Madianské. ²⁴ I rozeslal Gedeon posly na všechny hory Efraimské, řka: Vyjděte v cestu Madianským, a zastupte jim vody až k Betabaře a Jordánu. Tedy shromáždivše se všickni muži Efraim, zastoupili vody až k Betabaře a Jordánu. ²⁵ A chytili dvě knížata Madianských, Goréba a Zéba. I zabili Goréba na skále Goréb a Zéba zabili v lisu Zéb, a honili Madianské, hlavu pak Gorébovu a Zébovu přinesli k Gedeonovi za Jordán.

8

¹ Muži pak Efraim řekli jemu: Co jsi nám to učinil, že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madianským? A tuze se na něj domlouvali. ² Jimž odpověděl: Zdaž jsem co takového provedl, jako vy? Zdaliž není lepší paběrování Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo? ³ V ruce vaše dal Bůh knížata Madianská Goréba a Zéba,

a co jsem já mohl takového učiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k němu, když mluvil ta slova. ⁴ Když pak přišel Gedeon k Jordánu, přešel jej, a tři sta mužů, kteříž byli s ním, ustalí, honíce nepřátely. ⁵ Protož řekl mužům Sohot: Dejte, prosím, po pecníku chleba lidu, kterýž za mnou jde, nebo ustali, a já honím Zebaha a Salmuna, krále ty Madianské. ⁶ I řekl jemu jeden z knížat Sohot: Což již moc Zebahova a Salmunova jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba? ⁷ Jimž řekl Gedeon: Z té příčiny, když dá Hospodin Zebaha a Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám těla vaše trním a bodlácím z pouště té. ⁸ I táhl odtud do Fanuel, a podobně mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel odpověděli jemu tolikéž, jako muži Sohot. ⁹ I řekl obyvatelům Fanuel: Když se navrátím v pokoji, zbořím věži tuto. ¹⁰ Zebah pak a Salmun byli v Karkara spolu s vojsky svými, takměř patnácte tisíců, všickni, což jich bylo pozůstalo ze všeho vojska národů východních, zbitých pak bylo sto a dvadeti tisíc mužů bojovníků. ¹¹ I táhna Gedeon cestou bydlících v staních od východní strany Nobe a Jegbaa, udeřil na to vojsko, kteréžto vojsko sobě počínalo bezpečně. ¹² Když pak utíkali Zebah a Salmun, honil je, a jal oba dva ty krále Madianské, Zebaha a Salmuna, a všecko vojsko jejich předěsil. ¹³ I navracel se Gedeon syn Joasův z bitvy před východem slunce. ¹⁴ I jav mládence z obyvatelů Sohotských, vypytał se ho; kterýž sepsal mu knížata Sohot a starší jeho, sedmdesáte sedm

mužů. ¹⁵ Přišed pak k obyvatelům Sohot, řekl: Aj, Zebah a Salmun, pro něž jste mi utrhalí, řkouce: Zdali moc Zebaha a Salmuna jest v ruce tvé, abychom dali ustalým mužům tvým chleba? ¹⁶ Protož vzav starší města a trní s bodláčím z pouště té, dal na nich příklad jiným mužům Sohot. ¹⁷ I věži Fanuel rozbořil, a pobil muže města. ¹⁸ Potom řekl Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste pobili na hoře Tábor? Odpověděli oni: Takoví jako ty, jeden každý na pohledění byl jako syn královský. ¹⁹ I dí: Bratří moji, synové matky mé byli. Živt jest Hospodin, byste byli živili je, nepobil bych vás. ²⁰ Tedy řekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaň, pobí je. Ale mládenček nevytáhl meče svého, proto že se bál, nebo byl ještě mládenček. ²¹ I řekl Zebah a Salmun: Vstaň ty a oboř se na nás, nebo jaký jest muž, taková i síla jeho. Vstav tedy Gedeon, zabil Zebaha a Salmuna, a vzal halže, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich. ²² Potom řekli muži Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty i syn tvůj, také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z ruky Madianských. ²³ I odpověděl jim Gedeon: Nebuduť já panovati nad vámi, aniž panovati bude nad vámi syn můj, Hospodin panovati bude nad vámi. ²⁴ Řekl jim také Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás, abyste mi dali jeden každý náušnici z loupeží svých; (nebo náušnice zlaté měli, proto že Izmaelitští byli.) ²⁵ I odpověděli: Rádi dáme. A prostřevše roucho, metalí na ně každý náušnici z loupeží svých. ²⁶ Byla pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal, tisíc

a sedm set lotů zlata, kromě halží a zlatých jableček, i roucha šarlatového, kteréž na sobě měli králové Madianští, a kromě halží, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich. ²⁷ I udělal z toho Gedeon efod, a složil jej v městě svém Ofra. I smilnil tam všecken Izrael, chodě za ním, a byl Gedeonovi i domu jeho osídlem. ²⁸ Madianští pak sníženi jsou před syny Izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a tak byla v pokoji země za čtyřiceti let ve dnech Gedeonových. ²⁹ A odšed Jerobál syn Joasův, přebýval v domě svém. ³⁰ Měl pak Gedeon sedmdesáte synů, kteříž posli z bedr jeho; nebo měl žen mnoho. ³¹ Ženina také jeho, kterouž měl v Sichem, i ta porodila jemu syna, a dala mu jméno Abimelech. ³² A když umřel Gedeon syn Joasův v starosti dobré, pochován jest v hrobě Joasa otce svého v Ofra Abiezeritského. ³³ Stalo se pak po smrti Gedeonově, že se odvrátili synové Izraelští a smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobě Bále Berit za boha. ³⁴ A nerozpomenuli se synové Izraelští na Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepřátel jejich vůkol. ³⁵ A neučinili milosrdenství s domem Jerobále Gedeona, jako on všecko dobré činil Izraelovi.

9

¹ Nebo odšed Abimelech syn Jerobálův do Sichem k bratřím matky své, mluvil k nim i ke vsí čeledi domu otce matky své, řka: ² Mluvte, prosím, ke všechněm mužům Sichemským: Co jest lépe vám, to-li, aby panovalo nad vámi

sedmdesáte mužů, totiž všickni synové Jerobálovi, čili aby panoval nad vámi muž jeden? Pamatujte pak, že jsem já kost vaše a tělo vaše. ³ Tedy mluvili bratří matky jeho o něm ke všechněm mužům Sichemským všechna slova tato, a naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo řekli: Bratr náš jest. ⁴ I dali jemu sedmdesáte lotů stříbra z domu Bále Berit, na něž sobě najal Abimelech služebníky, povaleče a tuláky, aby chodili za ním. ⁵ A přišed do domu otce svého do Ofra, zmordoval bratří své, syny Jerobálovy, sedmdesáte mužů, na jednom kameni; toliko zůstal Jotam syn Jerobálův nejmladší, nebo se byl skryl. ⁶ Tedy shromáždili se všickni muži Sichemští i všechnen dům Mello, i šli, a ustanovili sobě Abimelecha za krále na rovinách u sloupu, kterýž jest u Sichem. ⁷ To když pověděli Jotamovi, odejda, postavil se na vrchu hory Garizim, a pozdvihna hlasu svého, volal, a řekl jim: Poslyšte mne muži Sichemští, a uslyš vás Bůh. ⁸ Sešlo se některého času dříví, aby pomazalo nad sebou krále. I řekli olivě: Kraluj nad námi. ⁹ Jimžto odpověděla oliva: Zdali já, opustě svou tučnost, kterouž ctěn bývá Bůh i lidé, půjdu, abych byla postavena nad stromy? ¹⁰ I řeklo dříví fíku: Pod ty a kraluj nad námi. ¹¹ Jimž odpověděl fik: Zdali já, opustě sladkost svou a ovoce své výborné, půjdu, abych postaven byl nad stromy? ¹² Řeklo opět dříví vinnému kořenu: Pod ty a kraluj nad námi. ¹³ Jimž odpověděl vinný kořen: Zdali já, opustě své víno, kteréž obveseluje Boha i

lidi, půjdu, abych postaven byl nad stromy?
¹⁴ Naposledy řeklo všecko dříví bodláku: Poď ale ty a kraluj nad námi. ¹⁵ I odpověděl bodlák dříví: Jestliže v pravdě běřete vy mne sobě za krále, podte, odpočívajte pod stínem mým; pakli nic, vyjdi oheň z bodláku a spal cedry Libánské. ¹⁶ Tak i nyní, jestliže jste právě a upřímě učinili, ustavivše Abimelecha za krále, a jestliže jste dobře učinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podlé dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu; ¹⁷ (Nebo otec můj bojoval za vás a opovážil se života svého, aby vás vysvobodil z ruky Madianských, ¹⁸ Vy pak teď povstali jste proti domu otce mého, a z mordovali jste syny jeho, sedmdesáte mužů na jednom kameni, a ustanovili jste krále Abimelecha, syna děvky jeho, nad muži Sichemskými, proto že bratr váš jest); ¹⁹ Jestliže, řku, právě a upřímě udělali jste Jerobálovi i domu jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on také nechť se veselí z vás; ²⁰ Pakli nic, nechť vyjde oheň z Abimelecha a sžíře muže Sichemské i dům Mello, nechť vyjde také oheň od mužů Sichemských a z domu Mello a sžíře Abimelecha. ²¹ Tedy utekl Jotam, a utíkaje, odšel do Beera, a zůstal tam, boje se Abimelecha bratra svého. ²² I panoval Abimelech nad Izraelem tři léta. ²³ Poslal pak Bůh ducha zlého mezi Abimelecha a mezi muže Sichemské, a zpronevěřili se muži Sichemští Abimelechovi, ²⁴ Aby pomštěna byla křivda sedmdesáti synů Jerobálových, a aby krev jejich přišla na Abimelecha bratra jejich, kterýž zmor-

doval je, a na muže Sichemské, kteříž posilnili rukou jeho, aby zmordoval bratří své. ²⁵ Nebo učinili muži Sichemští jemu zálohy na vrších hor, a loupili všechny chodící mimo ně tou cestou; kterážto věc povědína jest Abimelechovi. ²⁶ Syn pak Ebedův Gál, jda s bratřími svými, přišel do Sichem, i těšili se z něho muži Sichemští. ²⁷ A vyšedše na pole, sbírali víno své a tlačili i veselili se; a všedše do chrámu bohů svých, jedli a pili, a zlořečili Abimelechovi. ²⁸ Řekl pak Gál syn Ebedův: Kdo jest Abimelech? A jaké jest Sichem, abychom sloužili jemu? Zdaliž není syn Jerobálův, a Zebul úředník jeho? Služte raději mužům Emora, otce Sichemova; nebo proč my máme sloužiti tomuto? ²⁹ Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé, abych shladil Abimelecha! I řekl Abimelechovi: Šbeř sobě vojsko, a vyjdi. ³⁰ Uslyšav pak Zebul, úředník města toho, slova Gále syna Ebedova, rozhněval se náramně. ³¹ I poslal posly k Abimelechovi tajně, řka: Hle, Gál syn Ebedův i bratří jeho přišli do Sichem, a hle, bojovati budou s městem proti tobě. ³² Protož nyní vstana nočně, ty i lid, kterýž jest s tebou, zdělej zálohy v poli. ³³ A ráno, když bude slunce vycházeti, vstana, udeříš na město, a když on i lid, kterýž jest s ním, vyjde proti tobě, učiníš jemu to, což se naskytne ruce tvé. ³⁴ A protož vstal Abimelech i všecken lid, kterýž s ním byl v noci, a učinili zálohy u Sichem na čtyřech místech. ³⁵ I vyšel Gál syn Ebedův, a postavil se v bráně města; vyvstal pak Abimelech i lid, kterýž s ním byl, z záloh. ³⁶ A uzřev Gál ten lid, řekl

Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor. Jemuž odpověděl Zebul: Stín hor vidíš, jako nějaké lidi. ³⁷ Tedy opět promluvil Gál, řka: Hle, lid sstupuje s vrchu, nebo houf jeden táhne cestou rovin Monenim. ³⁸ Řekl pak jemu Zebul: Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs mluvil: Kdo jest Abimelech, abychom sloužili jemu? Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi pohrdal? Vytáhniž nyní, a bojuj proti němu. ³⁹ I vytáhl Gál před lidmi Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi. ⁴⁰ Ale Abimelech honil ho utíkajícího před tváří svou, a padlo raněných mnoho až k bráně. ⁴¹ Zůstal pak Abimelech v Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratří jeho, aby nezůstávali v Sichem. ⁴² Nazejtří pak vytáhl lid do pole, i oznámeno jest to Abimelechovi. ⁴³ Tedy on pojal lid svůj, a rozdělil jej na tři houfy, zdělav zálohy v polích, a vida, an lid vychází z města, vyskočil na ně a zbil je. ⁴⁴ Nebo Abimelech a houf, kterýž byl s ním, udeřili na ně a postavili se u brány města, druzí pak dva houfové obořili se na všechny ty, kteříž byli v poli, a zbili je. ⁴⁵ Abimelech pak dobýval města celý ten den, až ho i dobyl, a lid, kterýž v něm byl, pobil, a zbořiv město, posál je solí. ⁴⁶ Uslyševše pak všickni muži věže Sichemské, vešli do hradu svého, chrámu boha Berit. ⁴⁷ A oznámeno jest Abimelechovi, že se tam shromáždili všickni muži věže Sichemské. ⁴⁸ Tedy vstoupil Abimelech na horu Salmon, on i všecken lid, kterýž byl s ním, a nabrav seker s sebou, nasekal ratolestí s stromů, kterýchž nabral a vložil na rameno své. I řekl lidu, kterýž

byl s ním: Což jste viděli, že jsem učinil, spěšně učiňte tak jako já. ⁴⁹ I utál sobě jeden každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce za Abimelechem, skladli je u hradu, a zapálili jimi hrad. I zemřeli tam všickni muži věže Sichemské téměř tisíc mužů a žen. ⁵⁰ Odšel pak Abimelech do Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho. ⁵¹ Byla pak věže pevná u prostřed města, a utekli tam všickni muži i ženy, i všickni přední města toho, a zavřeli po sobě, vstoupivše na vrch věže. ⁵² Tehdy přišel Abimelech až k věži, dobýval jí, a přistoupil až ke dveřím věže, aby je zapálil ohněm. ⁵³ V tom žena nějaká svrhla kus žernovu na hlavu Abimelechovu, a prorazila hlavu jeho. ⁵⁴ A on rychle zavolav mládence, kterýž nosil zbroj jeho, řekl jemu: Vytrhni meč svůj a zabíj mne, aby potom nepravili o mně: Žena zabila ho. I probodl jej služebník jeho, a umřel. ⁵⁵ Uzřevše pak synové Izraelští, že by umřel Abimelech, odešli jeden každý k místu svému. ⁵⁶ A tak odměnil Bůh zlým Abimelechovi za nešlechtnost, kterouž páchal proti otci svému, z mordovav sedmdesáte bratří svých. ⁵⁷ Tolikéž i všecku nešlechtnost mužů Sichemských vrátil Bůh na hlavu jejich, a přišlo na ně zlořečení Jotama syna Jerobálova.

10

¹ Povstal pak po Abimelechovi k obhajování Izraele Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z pokolení Izachar, a ten bydlil v Samir na hoře Efraim. ² I soudil Izraele za třímecítma let, a

umřev, pochován jest v Samir. ³ Po něm povstal Jair Galádský, a soudil Izraele za dvamecítma let. ⁴ A měl třidceti synů, kteříž jezdili na třidceti mezcích; a měli třidceti měst, kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního dne, a ty jsou v zemi Galád. ⁵ I umřel Jair, a pochován jest v Kamon. ⁶ Opět pak synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá; nebo sloužili Bálům a Astarot, to jest, bohům Syrským, bohům Sidonským a bohům Moábským, tolikéž i bohům synů Ammon, i bohům Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu. ⁷ Protož roznítla se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Filistinských a v ruku Ammonitských, ⁸ Kteríž stírali a potlačovali syny Izraelské toho roku, i potom za osmnácte let, vsecky syny Izraelské, kteříž byli před Jordánem v zemi Amorejského, kteráž jest v Galád. ⁹ Přešli pak Ammonitští i Jordán, aby bojovali také proti Judovi, a proti Beniaminovi, i proti domu Efraimovu; i byl Izrael náramně ssoužen. ¹⁰ Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, řkouce: Zhřešiliť jsme tobě, tak že jsme opustili tě Boha svého, a sloužili jsme Bálům. ¹¹ Ale Hospodin řekl synům Izraelským: Zdaliž jsem od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a Filistinských, ¹² Tolikéž od Sidonských, a Amalechitských, i od Maonitských, vás ssuzujících, když jste volali ke mně, nevysvobodil vás z ruky jejich? ¹³ A vy opustili jste mne a sloužili jste bohům cizím, protož nevysvobodím vás více. ¹⁴ Jděte a volejte k bohům, kteréž jste sobě

zvolili; oni nechť vás vysvobodí v čas ssoužení vašeho. ¹⁵ I řekli synové Izraelští Hospodinu: Zhřešili jsme; učíš s námi, cožť se dobře líbí, a však vysvobod' nás, prosíme, v tento čas. ¹⁶ Protož vyvrhše bohy cizí z prostředku svého, sloužili Hospodinu, a zželelo se duši jeho nad trápením Izraele. ¹⁷ Svolali se pak Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také synové Izraelští, a položili se v Masfa. ¹⁸ I řekli lid s knížaty Galád jedni druhým: Kdokoli počne bojovati proti Ammonitským, bude vůdce všech obyvatelů Galád.

11

¹ Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy nevěstky, z níž zplodil Galád řečeného Jefte. ² Ale i manželka Galádova naplodila mu synů, a když dorostli synové manželky té, vyhnali Jefte. Nebo řekli jemu: Nebudeš děditi v domě otce našeho, nebo jsi postranní ženy syn. ³ Protož utekl Jefte od tváři bratří svých, a bydlil v zemi Tob; a sběhli se k Jefte lidé povaleči, a vycházeli s ním. ⁴ Stalo se pak po těch dnech, že bojovali Ammonitští proti Izraelským. ⁵ A když počali bojovati Ammonitští proti nim, odešli starší Galádští, aby zase přivedli Jefte z země Tob. ⁶ I řekli k Jefte: Poď a buď vůdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským. ⁷ Odpověděl Jefte starším Galádským: Zdaliž jste vy mne neměli v nenávisti, a nevyhnali jste mne z domu otce mého? Pročež tedy nyní přišli jste ke mně, když ssoužení jste? ⁸ I řekli starší Galádští

k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k tobě, abys šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl nám všecněm obyvatelům Galádským za vůdce. ⁹ Tedy odpověděl Jefte starším Galádským: Poněvadž mne zase uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským, když by mi je dal Hospodin v moc, budu-li vám za vůdce? ¹⁰ I řekli starší Galádští k Jefte: Hospodin bude svědkem mezi námi, jestliže neučiníme vedlé slova tvého. ¹¹ A tak šel Jefte s staršími Galádskými, a představil jej sobě lid za vůdci a kníže, a mluvil Jefte všechna slova svá před Hospodinem v Masfa. ¹² Potom poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s tímto poručěním: Co máš ke mně, že jsi vytáhl na mne, abys bojoval proti zemi mé? ¹³ I odpověděl král Ammonitský poslům Jefte: Že vzal Izrael zemi mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku a až k Jordánu; protož nyní vrať mi ji pokojně. ¹⁴ Opět pak poslal Jefte posly k králi Ammonitskému, ¹⁵ A řekl jemu: Takto praví Jefte: Nevzalť Izrael země Moábské, ani země synů Ammonových. ¹⁶ Ale když vyšli z Egypta, šel Izrael přes poušť až k moři Rudému, a přišel do Kádes. ¹⁷ Odkudž poslal Izrael posly k králi Edomskému, řka: Prosím, necht' projdu skrze zemi tvou. A nechtěl ho slyšeti král Edomský. Poslal také k králi Moábskému, a nechtěl povoliti. A tak zůstal Izrael v Kádes. ¹⁸ Potom když šel přes poušť, obcházel zemi Edomskou a zemi Moábskou, a přišed od východu slunce zemi Moábské, položil se před Arnon, a nevešli na pomezí Moábské;

nebo Arnon jest meze Moábských. ¹⁹ Protož poslal Izrael posly k Seonovi králi Amorejskému, to jest, k králi Ezebon, a řekl jemu Izrael: Prosím, nechť projdu skrze zemi tvou až k místu svému. ²⁰ Ale Seon nedověřoval Izraelovi, aby přejíti měl pomezí jeho. Protož shromáždil Seon všecken lid svůj, a položili se v Jasa, a bojoval proti Izraelovi. ²¹ I dal Hospodin Bůh Izraelský Seona i všecken lid jeho v ruku Izraelských, a porazili je. I opanoval dědičně Izrael všecku zemi Amorejského, té země obyvatele. ²² A tak opanovali všecko pomezí Amorejského od Arnon až k Jaboku a od pouště až k Jordánu. ²³ Když tedy Hospodin Bůh Izraelský vyhladil Amorejského od tváři lidu svého Izraelského, proč ty chceš panovati nad ním? ²⁴ Zdaliž tím, což tobě dal Chámos bůh tvůj k vladařství, vládnouti nemáš? Takž, kterékoli vyhladil Hospodin Bůh náš od tváři naší, jejich dědictvím my vládneme. ²⁵ K tomu pak, zdali jsi ty čím lepší Baláka syna Seforova, krále Moábského? Zdali se kdy vadil s Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim? ²⁶ Ješto již bydlí Izrael v Ezebon a ve vseh jeho, i v Aroer, a ve vseh jeho, i ve vseh městech, kteráž jsou při pomezí Arnon, za tři sta let. Proč jste jí neodjali v tak dlouhém času? ²⁷ Protož ne já provinil jsem proti tobě, ale ty mně zle činíš, bojuje proti mně. Nechť soudí Hospodin soudce dnes mezi syny Izraelskými a mezi syny Ammonovými. ²⁸ Král pak Ammonitský neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu. ²⁹ V tom nadšen byl Jefte duchem Hospodinovým, i táhl

skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z Masfy v Galád táhl proti Ammonitským. ³⁰ (Učinil pak Jefte slib Hospodinu, a řekl: Jestliže jistotně dáš mi Ammonitské v ruku mou: ³¹ I stane se, že což by koli vyšlo ze dveří domu mého mně vstříc, když se vrátím v pokoji od Ammonitských, bude Hospodinovo, abych to obětoval v oběť zápalnou.) ³² Přitáhl tedy Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim, a dal je Hospodin v ruku jeho. ³³ I pobil je od Aroer, až kudy se jde do Mennit, dvadeceti měst, a až do Abel vinic porážkou velikou velmi; a snížení jsou Ammonitští před syny Izraelskými. ³⁴ Když se pak navracoval Jefte do Masfa k domu svému, aj, dcera jeho vyšla jemu vstříc s bubny a s houfem plésajících; kterouž měl toliko jedinou, aniž měl kterého syna aneb jiné dcery. ³⁵ Stalo se pak, že když uzřel ji, roztrhl roucha svá a řekl: Ach, dcero má, velices mne ponížila; nebo jsi z těch, jenž mne kormoutí, poněvadž jsem tak řekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho. ³⁶ Jemuž ona odpověděla: Můj otče, jestliže jsi tak řekl Hospodinu, učiň mi podle toho, jakžs mluvil; kdyžť jen dal Hospodin pomstu nad nepřátely tvými, Ammonitskými. ³⁷ Řekla také otci svému: Nechť toliko toto obdržím: Odpusť mne na dva měsíce, ať jdu a vejdu na hory a opláči panenství svého, já i družičky mé. ³⁸ Kterýž řekl: Jdi. I propustil ji na dva měsíce. Odešla tedy ona i družičky její, a plakala panenství svého na horách. ³⁹ A při dokonání dvou měsíců navrátila se k otci svému, a vykonal

při ní slib svůj, kterýž byl učinil. Ona pak nepoznala muže. I byl ten obyčej v Izraeli, ⁴⁰ Že každého roku scházivaly se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou Jefte Galádského za čtyři dni v roce.

12

¹ Shromáždili se pak muži Efraim, a přešedše k straně půlnoční, řekli k Jefte: Proč jsi vyšel k boji proti Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom šli s tebou? Dům tvůj i tebe ohněm spálíme. ² K nimž řekl Jefte: Nesnáz jsem měl já a lid můj s Ammonitskými velikou; tedy povolal jsem vás, ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich. ³ Protož vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se života svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal je Hospodin v ruku mou. Ale proč jste dnes přišli ke mně? Zdali abyste bojovali proti mně? ⁴ Tedy shromáždil Jefte všechny muže Galádské, a bojoval s Efraimem. I porazili muži Galád Efraimské, nebo pravili poběhlci Efraimští: Vy Galádští jste u prostřed Efraima a u prostřed Manassesu. ⁵ Odjali Galádští též i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo z utíkajících Efraimských řekl: Nechať přejdu, řekli jemu muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže řekl: Nejsm, ⁶ Tedy řekli jemu: Rci hned Šibolet. I řekl: Šibolet, aniž dobře mohl vyřknouti toho. Tedy pochytilce jej, zamordovali ho u brodu Jordánského. I padlo toho času z Efraima čtyřidceti a dva tisíce. ⁷ Soudil pak Jefte Izraele šest let; a umřel Jefte

Galádský, a pochován jest v jednom z měst Galádských. ⁸ Potom soudil po něm Izraele Abesam z Betléma. ⁹ A měl třidceti synů a třidceti dcer, kteréž rozevдал od sebe, a třidceti žen přivedl od jinud synům svým. I soudil Izraele sedm let. ¹⁰ A umřev Abesam, pochován jest v Betlémě. ¹¹ Po něm pak soudil Izraele Elon Zabulonský; ten soudil Izraele deset let. ¹² I umřel Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v zemi Zabulon. ¹³ Potom soudil Izraele Abdon syn Hellelův Faratonský. ¹⁴ Ten měl čtyřidceti synů a třidceti vnuků, kteříž jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil Izraele osm let. ¹⁵ Umřev pak Abdon syn Hellelův Faratonský, pohřben jest v Faraton, v zemi Efraim na hoře Amalechitské.

13

¹ Tedy opět synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin v ruce Filistinských za čtyřidceti let. ² Byl pak muž jeden z Zaraha, z čeledi Dan, jménem Manue, jehož manželka byla neplodná a nerodila. ³ I ukázal se anděl Hospodinův ženě té a řekl jí: Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; počneš pak a porodíš syna. ⁴ Protož nyní vystříhej se, abys vína nepila aneb nápoje opojného, a abys nejedla nic nečistého. ⁵ Nebo aj, počneš a porodíš syna, a břitva ať nevchází na hlavu jeho, nebo bude to dítě od života Nazarejský Boží, a tenť počne vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských. ⁶ I přišla žena a pověděla to muži svému, řkuci: Muž Boží

přišel ke mně, jehož obličej byl jako obličej anděla Božího, hrozný velmi, a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi svého jména neoznámil. ⁷ Ale řekl mi: Aj, počneš a porodíš syna, protože nyní nepí vína aneb nápoje opojného, aniž jez co nečistého, nebo to dítě od života bude Nazarejský Boží až do dne smrti své. ⁸ Tedy Manue modlil se Hospodinu a řekl: Vyslyš mne, můj Pane, prosím, nechť muž Boží, kteréhož jsi byl poslal, zase přijde k nám, a naučí nás, co máme dělati s dítětem, kteréž se má naroditi. ⁹ I vyslyšel Bůh hlas Manue; nebo přišel anděl Boží opět k ženě té, když seděla na poli. Manue pak muž její nebyl s ní. ¹⁰ A protože s chvátáním běžela žena ta, a oznámila muži svému, řkuci jemu: Hle, ukázal se mi muž ten, kterýž byl ke mně prvé přišel. ¹¹ Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a přišed k muži tomu, řekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi mluvil k manželce mé? Odpověděl: Jsem. ¹² I řekl Manue: Nechť se nyní stane slovo tvé, ale jaká péče o to dítě a správa při něm býti má? ¹³ Odpověděl anděl Hospodinův Manue: Ode všeho toho, o čemž jsem oznámil ženě, ať se ona vystříhá. ¹⁴ Ničeho, což pochází z vinného kmene, ať neužívá, to jest, vína aneb nápoje opojného ať nepije, a nic nečistého ať nejí; cožkoli jsem jí přikázal, ať ostříhá. ¹⁵ Tedy řekl Manue andělu Hospodinovu: Medle, nechť tě pozdržíme, a připravímeť kozlíka. ¹⁶ I odpověděl anděl Hospodinův Manue: Bys mne i pozdržel, nebuduť jísti pokrmu tvého,

ale jestliže připravíš obět zápalnou, Hospodinu ji obětuj. Nebo nevěděl Manue, že byl anděl Hospodinův. ¹⁷ Řekl opět Manue andělu Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, abychom, když se naplní řeč tvá, poctili tebe? ¹⁸ Jemuž odpověděl anděl Hospodinův: Proč se ptáš na jméno mé, kteréž jest divné? ¹⁹ Vzav tedy Manue kozlíka a obět suchou, obětoval to na skále Hospodinu, a on divnou věc učinil, an na to hledí Manue a manželka jeho. ²⁰ Nebo když vstupoval plamen s oltáře k nebi, vznesl se anděl Hospodinův v plameni s oltáře, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tvář svou na zemi. ²¹ A již se více neukázal anděl Hospodinův Manue ani manželce jeho. Tedy porozuměl Manue, že byl anděl Hospodinův. ²² I řekl Manue manželce své: Jistě my zemřeme, nebo jsme Boha viděli. ²³ Jemuž odpověděla manželka jeho: Kdyby nás chtěl Hospodin usmrtiti, nebyl by přijal z rukou našich oběti zápalné a suché, aniž by nám byl ukázal čeho toho, aniž by na tento čas byl nám ohlásil věcí takových. ²⁴ A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno jeho Samson. I rostlo dítě, a žehnal jemu Hospodin. ²⁵ I počal ho Duch Hospodinův ponoukati v Mahane Dan, mezi Zaraha a Estaol.

14

¹ Šel pak Samson do Tamnata, a uzřel tam ženu ze dcer Filistinských. ² A navrátiv se, oznámil otcí svému a mateři své, řka: Viděl jsem ženu v Tamnata ze dcer Filistinských, protož nyní

vezměte mi ji za manželku. ³ I řekl mu otec jeho a matka jeho: Zdali není mezi dcerami bratří tvých a ve všem lidu mém ženy, že sobě vzítí chceš manželku z Filistinských neobřezaných? Odpověděl Samson otci svému: Tuto vezměte mi, neboť mi se líbí. ⁴ Otec pak jeho a matka jeho nevěděli, by to od Hospodina bylo, a že příčiny hledá od Filistinských; nebo toho času panovali Filistiňtí nad Izraelem. ⁵ Tedy šel Samson a otec jeho i matka jeho do Tamnata. Když pak přišli k vinicím Tamnatským, a aj, lev mladý řvoucí potkal se s ním. ⁶ I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a roztrhl lva, jako by roztrhl kozelce, ačkoli nic neměl v rukou svých. A neoznámil otci ani mateři své, co učinil. ⁷ Přišed tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se Samsonovi. ⁸ Navracuje se pak po několika dnech, aby ji pojal, uchýlil se, aby pohleděl na mrtvého lva, a aj, v těle jeho byl roj včel a med. ⁹ A vybrav jej na ruce své, šel cestou a jedl; a přišed k otci svému a mateři své, dal jim, i jedli. Ale nepověděl jim, že z mrtvého lva vyňal ten med. ¹⁰ Tedy šel otec jeho k ženě té, a učinil tam Samson hody, nebo tak činívali mládenci. ¹¹ Když pak jej viděli tam, vybrali z sebe třidceti tovaryšů, aby byli při něm. ¹² I řekl jim Samson: Vydám vám pohádku, kterouž jestliže mi právě vysvětlíte za sedm dní těchto hodů a uhodnete, dám vám třidceti čechlů a třidcatero roucho proměnné. ¹³ Jestliže mi pak nebudete moci uhodnouti, dáte vy mně třidceti čechlů a třidcatero roucho proměnné. Kteříž odpověděli

jemu: Vydej pohádku svou, ať ji slyšíme. ¹⁴ I řekl jim: Z zžírajícího vyšel pokrm, a z silného vyšla sladkost. I nemohli uhodnouti pohádky té za tři dni. ¹⁵ Stalo se pak dne sedmého, (nebo byli řekli ženě Samsonově: Namluv muže svého, ať nám vyloží tu pohádku, ať nespálíme tě i domu otce tvého ohněm. Proto-liž, abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Ei co? ¹⁶ I plakala žena Samsonova na něj, řkuci: Jistě nenávidíš mne a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal synům lidu mého, a mně jí nechceš povědít. Kterýž řekl jí: Hle, otcí mému a mateři neoznámil jsem, a tobě mám povědít? ¹⁷ I plakala na něj do sedmého dne, v nichž měli hody). Dne tedy sedmého pověděl jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synům lidu svého. ¹⁸ Muži tedy města toho dne sedmého, prvé než slunce zapadlo, řekli jemu: Co sladšího nad med, a co silnějšího nad lva? Kterýž řekl jim: Byste byli neorali mou jalovičkou, neuhodli byste pohádky mé. ¹⁹ I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a šel do Aškalon, a pobil z nich třidceti mužů. A vzav loupeže jejich, dal šaty proměnné těm, jenž uhodli pohádku, a rozhněvav se velmi, odšel do domu otce svého. ²⁰ Žena pak Samsonova dostala se jednomu z tovaryšů jeho, kteréhož on byl k sobě připojil.

15

¹ Stalo se pak po několika dnech, v čas žně pšeničné, že chtěje navštívit Samson ženu svou, a přinésti s sebou kozlíka, řekl: Vejdu k ženě

své do pokoje. A nedopustil mu otec její vjíti. ² I řekl otec její: Domníval jsem se zajisté, že ji máš v nenávisti, protože dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž není sestra její mladší pěknější než ona? Nechať jest tedy tvá místo oné. ³ I řekl jim Samson: Nebuduť já potom vinen Filistinským, když jim zle učiním. ⁴ Odšed tedy Samson, nalapal tři sta lišek, a vzav pochodně, obrátil jeden ocas k druhému, a dal vše jednu pochodni mezi dva ocasy do prostředka. ⁵ Potom zapálil ty pochodně, a pustil do obilí Filistinských, a popálil, jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i olivoví. ⁶ I řekli Filistinští: Kdo je to učinil? Jimž odpovědíno: Samson zeť Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal ji tovaryši jeho. Tedy přišedše Filistinští, spálili ji ohněm i otce jejího. ⁷ Tedy řekl jim Samson: Ač jste učinili tak, však až se lépe vymstím nad vámi, teprv přestanu. ⁸ I zbil je na hnátích i na bedrách porážkou velikou, a odšed, usadil se na vrchu skály Etam. ⁹ Pročež vytáhli Filistinští, a rozbivše stany proti Judovi, rozložili se až do Lechi. ¹⁰ Muži pak Juda řekli: Proč jste vytáhli proti nám? I odpověděli: Vytáhli jsme, abychom svázali Samsona, a učinili jemu tak, jako on nám učinil. ¹¹ Tedy vyšlo tři tisíce mužů Juda k vrchu skály Etam, a řekli Samsonovi: Nevíš-liž, že panují nad námi Filistinští? Pročež jsi tedy nám to učinil? I odpověděl jim: Jakž mi učinili, tak jsem jim učinil. ¹² Řekli také jemu: Přišli jsme, abychom tě svázali a vydali v ruku Filistinským. Tedy odpověděl jim Samson: Přísáhněte mi, že vy se

na mne neoboříte. ¹³ Tedy mluvili jemu, řkouce: Nikoli, jediné tuze svížíce, vydáme tě v ruku jejich, ale nezabijeme tě. I svázali ho dvěma provazy novými, a svedli jej s skály. ¹⁴ Kterýž když přišel až do Lechi, Filistinští radostí křičeli proti němu. Přišel pak na něj Duch Hospodinův, a učinění jsou provazové, kteříž byli na rukou jeho, jako niti lněné, když v ohni hoří, i spadli svazové s rukou jeho. ¹⁵ Tedy našel čelist osličí ještě vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc mužů. ¹⁶ Protož řekl Samson: Ěelistí osličí hromadu jednu, nýbrž dvě hromady, čelistí osličí zbil jsem tisíc mužů. ¹⁷ A když přestal mluvit, povrhl čelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi. ¹⁸ Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu a řekl: Ty jsi učinil skrze ruce služebníka svého vysvobození toto veliké, nyní pak již žízni umru, aneb upadnu v ruku těch neobřezaných. ¹⁹ Tedy otevřel Bůh skálu v Lechi, i vyšly z ní vody, a napil se; i okřál, a jako ožil. Protož nazval jméno její studnice vzývajícího, kteráž jest v Lechi až do dnešního dne. ²⁰ Soudil pak Izraele za času Filistinských dvadcti let.

16

¹ Odšel pak Samson do Gázy, a užřev tam ženu nevěstku, všel k ní. ² I povědíno obyvatelům Gázy: Samson přišel sem. Kteříž obeslavše se, stráhli na něj v bráně města přes celou noc, a stavěli se tiše té celé noci, řkouce: Až ráno zabijeme jej. ³ Spal pak Samson až do půl noci, a

o půl noci vstal, a pochytiv vrata brány městské s oběma veřejemi a s závorou, vložil na ramena svá a vnesl je na vrch hory, kteráž byla naproti Hebronu. ⁴ Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila. ⁵ I přišli knížata Filistinská k ní a řekli jí: Oklamej ho a zvěz, v čem jest síla jeho tak veliká, a jak bychom přemohli jej, abychom svížíce, skrotili jej; tobě pak jeden každý z nás dáme tisíc a sto lotů stříbra. ⁶ Tedy řekla Dalila Samsonovi: Prosím, oznam mi, v čem jest tak veliká síla tvá, a čím bys svázán a zemdlen býti mohl? ⁷ Odpověděl jí Samson: Kdyby mne svázali sedmi houžvemi surovými, kteréž ještě neuschly, tedy zemdlím, a budu jako jiný člověk. ⁸ I přinesli jí knížata Filistinská sedm houžví surových, kteréž ještě neuschly, a svázala ho jimi. ⁹ (V zálohách pak nastrojeni byli někteří u ní v komoře.) I řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. A on roztrhl houžve, jako by přetrhl nit koudelnou, přistrče k ohni, a není poznána síla jeho. ¹⁰ Tedy řekla Dalila Samsonovi: Aj, oklamals mne a lživě jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi nyní, čím bys mohl svázán býti? ¹¹ Kterýž odpověděl jí: Kdyby mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještě nic děláno nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný z lidí. ¹² I vzala Dalila provazy nové a svázala ho jimi, a řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. (Zálohy pak nastrojeny byly v komoře.) I roztrhl je na rukou svých jako nitku. ¹³ Tedy řekla Dalila Samsonovi: Až dosavad jsi mne svodil, a mluvils mi lež. Pověziž

mi, čím bys svázán býti mohl. Odpověděl jí: Kdybys přivila sedm pramenů z vlasů hlavy mé k vratidlu tkadlcovskému. ¹⁴ Což učinivši, zarazila hřebem, a řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. A procítiv ze sna svého, vytrhl hřeb, osnovu i s vratidlem. ¹⁵ Opět řekla jemu: Kterak ty pravíš: Miluji tě, poněvadž srdce tvé není se mnou? Již jsi mne potřikrát oklamal a neoznámils mi, v čem jest tak veliká síla tvá. ¹⁶ Když tedy trápila jej slovy svými každého dne, a obtěžovala jej, umdlena jest duše jeho, jako by již měl umřítí. ¹⁷ I otevřel jí cele srdce své a řekl jí: Břítva nevešla nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od života matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode mne síla má, a zemdlel bych a byl jako jiný člověk. ¹⁸ Viduci pak Dalila, že by cele otevřel jí srdce své, poslala a zavolala knížat Filistinských těmi slovy: Podte ještě jednou, nebo otevřel mi cele srdce své. Tedy přišli knížata Filistinská k ní, nesouce stříbro v rukou svých. ¹⁹ I uspala ho na klíně svém a povolala holiče, i dala oholiti sedm pramenů vlasů hlavy jeho. I počala jím strkati, když odešla od něho síla jeho. ²⁰ A řekla: Filistinští na tě, Samsone. Procítiv pak ze sna svého, řekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se skrze ně. Nevěděl však, že Hospodin odstoupil od něho. ²¹ Tedy javše ho Filistinští, vyloupili mu oči, a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvěma řetězy železnými. A mlel v domě vězňů. ²² Potom počaly mu vlasy na hlavě odrostati po oholení. ²³ Knížata pak Filistinská shromáždili se, aby

obětovali obět velikou bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo řekli: Dalt jest bůh náš v ruce naše Samsona nepřítel našeho. ²⁴ A když uzřel jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dalt jest bůh náš v ruce naše nepřítel našeho a zhoubce země naší, kterýž mnohé z našich zmordoval. ²⁵ I stalo, když se rozveselilo srdce jejich, že řekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvílil před námi. Tedy povolali Samsona z domu vězňů, aby hral před nimi; i postavili ho mezi sloupy. ²⁶ Nebo řekl Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Přiveď mne, ať mohu omakati sloupy, na nichž dům stojí, a zpedepřítí se na ně. ²⁷ Dům pak plný byl mužů a žen, a byla tam všecka knížata Filistinská, ano i na vrchu okolo tří tisíc mužů a žen, kteříž dívali se, když Samson hral. ²⁸ I volal Samson k Hospodinu, a řekl: Panovníče Hospodine, prosím, rozpomeň se na mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoň jednou, ó Bože, abych se jednou pomstítí mohl za své obě oči nad Filistinskými. ²⁹ Objav tedy Samson oba sloupy prostřední, na nichž dům ten stál, zpolehl na ně, na jeden pravou a na druhý levou rukou svou. ³⁰ Potom řekl Samson: Necht' umře život můj s Filistinskými. A nalehl silně, i padl dům na knížata a na všecken lid, kterýž byl v něm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on umíraje, více než těch, kteréž pobil, živ jsa. ³¹ Tedy přišli přátelé jeho, a všecken dům otce jeho, a vzavše jej, odešli, a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v hrobě Manue otce jeho. A on soudil lid Izraelský dvadcti let.

17

¹ Byl pak muž nějaký s hory Efraim, jehož jméno bylo Mícha. ² Kterýž řekl matce své: Ten tisíc a sto stříbrných, kteříž vzati byli tobě, pro něž jsi zlořečila a mluvilas přede mnou, hle, stříbro to u mne jest, já jsem je vzal. I řekla matka jeho: Požehnaný jsi, synu můj, od Hospodina. ³ Navrátil tedy ten tisíc a sto stříbrných matce své. I řekla matka jeho: Již jsem zajisté posvětila stříbro to Hospodinu z ruky své, a tobě synu svému, aby udělán byl obraz rytý a slitý. Protož nyní dám je tobě. ⁴ On pak navrátil to stříbro matce své, z něhož vzala matka jeho dvě stě stříbrných, a dala zlatníku. I udělal z nich obraz rytý a slitý, kterýž byl v domě Míchově. ⁵ Měl pak ten Mícha chrám bohů, i udělal efod a terafim, a naplnil ruce jednoho z synů svých, aby mu byl knězem. ⁶ Toho času nebylo krále v Izraeli; jeden každý, což se mu za dobré vidělo, to činil. ⁷ Byl pak mládenec z Betléma Judova, totiž z čeledi Judovy, kterýž, jsa Levíta, byl tam pohostinu. ⁸ Odšel tedy člověk ten z města Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež by se mu koli nahodilo. I přišel na horu Efraim, až k domu Míchovu, jda cestou svou. ⁹ Jemuž řekl Mícha: Odkud jdeš? Odpověděl mu: Já jsem Levíta, z Betléma Judova беру se, abych byl pohostinu, kdež by mi se koli nahodilo. ¹⁰ I řekl jemu Mícha: Zůstaň u mne, a buď mi za otce a za kněze, a budouť dávati deset stříbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu tvou. I šel Levíta. ¹¹ Líbilo se pak Levítovi zůstatu u muže

toho, a byl u něho mládenec ten, jako jeden z synů jeho. ¹² I posvětil Mícha rukou Levíty, a byl mu mládenec ten za kněze; i bydlil v domě jeho. ¹³ Řekl pak Mícha: Nyníť vím, že mi dobře učiní Hospodin, proto že mám toho Levítu za kněze.

18

¹ V těch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho času pokolení Dan hledalo sobě dědičného místa k bydlení, nebo se mu ještě nebylo dostalo dílu u prostřed synů Izraelských až do dne toho. ² Tedy poslali synové Dan z čeledi své pět mužů z končin svých, mužů silných z Zaraha a Estaol, aby spatřili zemi a pilně prohlédli ji, a řekli jim: Jděte, shlédněte zemi. Kterížto když přišli na horu Efraim až do domu Míchova, přenocovali tam. ³ Když pak byli blízko domu Míchova, poznali hlas toho mládence Levíty, a uchýlivše se tam, řekli jemu: Kdo tě sem přivedl? Co ty zde děláš? A co ty zde máš? ⁴ Odpověděl jim: Toto mi a toto učinil Mícha, a ze mzdy najal mne, abych byl jeho knězem. ⁵ I řekli jemu: Porad' se, prosíme, s Bohem, abychom věděli, zdaří-li se nám cesta naše, kterouž jdeme. ⁶ Odpověděl jim kněz: Jděte v pokoji, Hospodint' spravuje cestu vaši, po níž jdete. ⁷ Tedy odešlo pět mužů těch, a přišli do Lais, a viděli lid, kterýž tam byl, bezpečně bydlící, vedlé obyčeje Sidonských v zahálce a bezpečnosti, a že nebylo, co by je kormoutiti mělo v té zemi, ani kdo by dědičně ujíti chtěl království. K tomu i od Sidonských vzdálení byli, aniž spříznění jaké s

kým měli. ⁸ Když se pak navrátili k bratřím svým do Zaraha a Estaol, řekli jim bratří jejich: Což vy? ⁹ I odpověděli: Vstaňte a táhněme na ně, nebo shlédli jsme tu zemi, a aj, velmi dobrá jest; a vy mlčíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti k opanování té země. ¹⁰ (Když přijdete, vejdete k lidu bezpečnému, a do země prostranné;) nebo dal ji Bůh v ruku vaši, místo, v němž není žádného nedostatku jakýchkoli věcí, kteréž na zemi býti mohou. ¹¹ Tedy vyšlo z čeledi Dan odtud, totiž z Zaraha a Estaol, šest set mužů oděných v odění válečné. ¹² A vytáhše, položili se u Kariatjeharim Judova; pročez nazvali to místo Mahane Dan až do dnešního dne, a jest za Kariatjeharim. ¹³ A odtud táhnouce na horu Efraim, přišli až k domu Míchovu. ¹⁴ I mluvilo těch pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země Lais, a řekli bratřím svým: Víte-liž, že v domích těchto jest efod a terafim, a rytina a slitina? Protož nyní vězte, co máte činiti. ¹⁵ A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levíty v domě Míchově, a pozdravili ho pokojně. ¹⁶ Ale šest set mužů oděných v zbroj svou válečnou, kteříž byli z pokolení Dan, stáli přede dveřmi. ¹⁷ A šedše pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země, vešli tam a vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; kněz pak stál u vrat brány s šesti sty muži oděnými v zbroji. ¹⁸ A ti, kteříž vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim, a slitinu. I řekl jim kněz: Což to děláte? ¹⁹ Kteríž odpověděli: Mlč, vlož ruku svou na ústa svá a pod s námi, a budeš nám za otce a za kněze. Což jest lépe

tobě, knězem-li býti v domě jednoho člověka, či býti knězem pokolení a čeledi v Izraeli? ²⁰ I zradovalo se srdce kněze, a vzav efod a terafim a rytinu, šel u prostřed lidu toho. ²¹ A obrátivše se odešli, a pustili napřed děti a dobytek, a což měli dražšího. ²² Když pak opodál byli od domu Míchova, tedy muži, kteříž bydlili v domích blízkých domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan. ²³ I volali za syny Dan. Kteríž ohlédše se, řekli Míchovi: Cožtě, že jsi jich tolik shromáždil? ²⁴ Odpověděl: Bohy mé, kteréž jsem udělal, vzali jste, i kněze, a odcházíte. Což pak již budu míti? A ještě se ptáte: Coť jest? ²⁵ Jemuž odpověděli synové Dan: Hlediž, ať více neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jináč oboří se na vás muži hněviví, a ztratíš duši svou i duše domu svého. ²⁶ I brali se muži Dan cestou svou. A vida Mícha, že by silnější byli nežli on, obrátiv se, šel do domu svého. ²⁷ Oni pak vzavše, což byl udělal Mícha, i kněze, kteréhož měl, přitáhli do Lais k lidu zahálivému a bezpečnému; i pobili je ostroší meče, a město vypálili ohněm. ²⁸ A nebylo žádného, kdo by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž měli spříznění s kterými lidmi. Město pak bylo v údolí, kteréž jest v Betrohob. A vystavěvše zase město, bydlili v něm. ²⁹ A nazvali jméno města toho Dan, od jména otce svého, kterýž narozen byl Izraelovi, ješto prvé jméno města toho bylo Lais. ³⁰ Postavili pak sobě synové Dan tu rytinu, a Jonatan syn Gersonův, syna Mojžíšova, on i synové jeho byli kněžími v pokolení Dan, až do

dne zajetí obyvatelů země. ³¹ Vystavili tedy sobě tu rytinu, kterouž udělal Mícha, a byla tam po všecky dny, v nichž dům Boží byl v Sílo.

19

¹ Stalo se také toho času, když krále nebylo v Izraeli, že muž nějaký Levíta, jsa pohostinu při straně hory Efraimské, pojal sobě ženu ženinu z Betléma Judova. ² Kterážto ženina smilnila u něho. I odešla od něho do domu otce svého do Betléma Judova, a byla tam plně čtyři měsíce. ³ Vstav pak muž její, šel za ní, aby namluvě ji, zase ji přivedl, maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona uvedla jej do domu otce svého. Kteréhož když uzřel otec té děvky, zradoval se z příchodu jeho. ⁴ I zdržel jej tchán jeho, otec té děvky, tak že pozůstal u něho za tři dni. Tu také jídali i píteli i nocovali. ⁵ Dne pak čtvrtého, když tím raněji vstali, vstal i on, aby odšel. Tedy řekl otec té děvky k zeti svému: Posilni se kouskem chleba, a potom půjdete. ⁶ Sedli tedy a pojedli oba spolu, a napili se. Potom řekl otec děvky k muži: Posediž medle, nýbrž pobuď přes noc, a buď myslí veselé. ⁷ Když pak vstal ten muž, chtěje předce jíti, mocí jej zdržel test jeho. A tak se vrátil a zůstal tu přes noc. ⁸ Potom dne pátého vstal tím raněji, aby se bral. I řekl otec té děvky: Posilň se, prosím. I prodlili, až se den nachýlil, nebo jedli oba. ⁹ Tedy vstal muž ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I řekl mu tchán jeho, otec děvky: Aj, již se den nachýlil k večerou, medle zůstaňte přes

noc; aj, dokonává se den, pobuď přes noc zde, a buď myslí veselé, a zítra tím raněji vypravíte se na cestu svou, a půjdeš k příbytku svému. ¹⁰ On pak nechtěl zůstatí přes noc, ale vstav, odšel, a přišel proti Jebus, jenž jest Jeruzalém, a s ním dva oslové s břemeny i ženina jeho. ¹¹ Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi nachýlil, řekl mládenec pánu svému: Poď, prosím, obraťme se do města toho Jebuzejského, abychom v něm přenocovali. ¹² Jemuž odpověděl pán jeho: Neobrátime se do města cizozemců, kteréž není synů Izraelských, ale půjdeme až do Gabaa. ¹³ Řekl ještě mládenci svému: Poď, abychom přišli k některému z těch míst, a zůstali přes noc v Gabaa aneb v Ráma. ¹⁴ Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko Gabaa, kteréž jest Beniaminských. ¹⁵ I obrátili se tam, aby vejdouce, zůstali přes noc v Gabaa. A když tam všel, posadil se na ulici města, proto že nebyl, kdo by je přijal do domu a dal jim nocleh. ¹⁶ A aj, muž starý vracoval se od práce své s pole u večer, kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil pohostinu v Gabaa; ale lidé místa toho byli synové Jemini. ¹⁷ A když pozdvihl očí svých, uzřel muže toho pocestného na ulici města. I řekl jemu ten stařec: Kam se béřeš, a odkud jdeš? ¹⁸ Jemuž odpověděl: Jdeme z Betléma Judova až k stranám hory Efraimovy, odkudž jsem; nebo jsem byl odšel do Betléma Judova. Jduť pak do domu Hospodinova, a není žádného, kdo by mne přijal do domu; ¹⁹ Ješto mám i slámu a obrok pro osly své, tolikéž i chléb, ano i víno

pro sebe a děvku tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem tvým, tak že v ničemž nemáme nedostatku. ²⁰ I řekl muž ten starý: Měj ty pokoj. Ěehoť se koli nedostává, nechť já to opatřím, ty toliko na ulici nezůstávej přes noc. ²¹ Tedy uvedl jej do domu svého, a obrok dal oslům; potom umyvše nohy své, jedli a pili. ²² A když očerstvili srdce své, aj, muži města toho, muži nešlechtní, obklíčivše dům, tloukli na dvéře a mluvili tomu muži starci, hospodáři domu, řkouce: Vyved' muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho poznali. ²³ K nimžto vyšed muž ten, hospodář domu, řekl jim: Nikoli, bratří moji, nečiňte, prosím, zlého, poněvadž všel ten muž do domu mého, neprovoďte nešlechtnosti té. ²⁴ Aj, dceru svou, kteráž pannou jest, a ženinu jeho, ty hned vyvedu, i ponížíte jich, aneb učiníte jim, což se vám za dobré vidí; jen muži tomu nečiňte věci té hanebné. ²⁵ Ale nechtěli ho uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu svou, vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali přes celou noc až do jitra; potom pustili ji, když počínalo zasvitávatí. ²⁶ V svitání pak přišla žena ta, a padši, ležela u dveří domu toho muže, kdež byl pán její, až se rozednilo. ²⁷ Když pak vstal pán její ráno, otevřev dvéře domu, vycházel, aby se bral dále cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u dveří domu, a ruce její byly na prahu. ²⁸ Jížto řekl: Vstaň, a podme. A nic neodpověděla. Vzav tedy ji na osla, a vstav muž ten, odšel k místu svému. ²⁹ Když pak přišel do domu svého, vzal meč,

a pochytilv ženinu svou, rozsekal ji s kostmi jejími na dvanácte kusů, a rozeslal ji po všech končinách Izraelských. ³⁰ A bylo, že kdožkoli uzřel, pravil: Nikdy se nestalo ani vidíno bylo co podobného od toho času, jakž vyšli synové Izraelští z země Egyptské, až do tohoto dne. Posuďte toho pilně, poradte se a promluvte o to.

20

¹ I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo se všecko množství jednomyslně od Dan až do Bersabé, i země Galád, k Hospodinu do Masfa. ² Kdežto postavili se přední všeho lidu, všechna pokolení Izraelská v shromáždění lidu Božího, čtyřikrát sto tisíc lidu pěšího válečného. ³ (Uslyšeli pak synové Benjamin, že by sešli se synové Izraelští v Masfa.) I řekli synové Izraelští: Povězte, kterak se stala nešlechtnost ta? ⁴ I odpověděv muž Levíta, manžel ženy zamordované, řekl: Do Gabaa kteréž jest Benjaminovo, přišel jsem s ženinou svou, abych tam přenocoval. ⁵ Tedy povstavše proti mně muži Gabaa, obklíčili mne v domě v noci, myslíce mne zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak že umřela. ⁶ Pročež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na kusy, a rozeslal jsem ji do všech krajín dědictví Izraelského; nebo nešlechtnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli. ⁷ Aj, všickni vy synové Izraelští jste; považte toho mezi sebou, a radte se o to. ⁸ A povstav všecken lid jednomyslně, řekli: Nenavrátil se žádný z nás do příbytku svého, aniž odejde kdo do domu svého. ⁹ Ale nyní toto učiníme Gabaa, losujíce proti

němu. ¹⁰ Vezmeme deset mužů ze sta po všech pokoleních Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisíců, aby dodávali potravu lidu, kterýž by přitáhna do Gabaa Beniaminova, pomstil všech nešlechtností jeho, kterýchž se dopustilo v Izraeli. ¹¹ I sebrali se všickni muži Izraelští na to město, snesše se za jednoho člověka. ¹² Poslala pak pokolení Izraelská muže do všech čeledí synů Beniamin, řkouce: Jaký to zlý skutek stal se mezi vámi? ¹³ Nyní tedy vydejte ty muže bezbožné, kteříž jsou v Gabaa, ať je zbijeme a odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtěli Beniaminští slyšeti hlasu bratří svých, synů Izraelských. ¹⁴ Nýbrž shromáždili se synové Beniamin z měst svých do Gabaa, aby vytáhli k boji proti synům Izraelským. ¹⁵ Toho dne načteno jest synů Beniamin z měst jejich dvadeceti šest tisíc mužů bojovných, kromě obyvatelů Gabaa, jichž načteno bylo šest set mužů vybraných. ¹⁶ Mezi kterýmžto vším lidem bylo sedm set mužů vybraných, neužívajících pravé ruky své, z nichž každý z praku kamením házeli k vlasu, a nechybovali se. ¹⁷ Mužů pak Izraelských načteno jest kromě Beniaminských čtyřikrát sto tisíc mužů bojovných; všickni tito byli muži udatní. ¹⁸ Vstavše pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se Boha, a řekli synové Izraelští: Kdo z nás půjde napřed k boji proti synům Beniamin? I řekl Hospodin: Juda půjde napřed. ¹⁹ A tak ráno vstavše synové Izraelští, položili se proti Gabaa. ²⁰ I táhli muži Izraelští k boji proti synům Beniamin, a sšikovali se muži Izraelští k bitvě

proti Gabaa. ²¹ Vyšedše pak synové Benjamin z Gabaa, porazili z Izraele toho dne dvamecítma tisíc mužů na zem. ²² A posilnivše se muži lidu Izraelského, spořádali se zase k boji na místě, na kterémž se prvního dne zřídili. ²³ Prvé pak šli synové Izraelští, a plakali před Hospodinem až do večera. I tázali se Hospodina těmi slovy: Půjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina bratra našeho? Odpověděl Hospodin: Jděte proti nim. ²⁴ Tedy potýkali se synové Izraelští s syny Benjamin druhého dne. ²⁵ A vyšedše synové Benjamin z Gabaa na ně druhého dne, porazili z synů Izraelských opět osmnácte tisíc mužů na zem, vše mužů bojovných. ²⁶ Protož vstoupili všickni synové Izraelští a všecken lid, a přišli do domu Boha silného. I plakali, usadivše se tam před Hospodinem, a postili se toho dne až do večera; obětovali též oběti zápalné a pokojné před Hospodinem. ²⁷ I tázali se synové Izraelští Hospodina, (nebo tu byla truhla smlouvy Boží v těch dnech, ²⁸ A Fínes syn Eleazara, syna Aronova, stál před ní v ten čas), řkouce: Půjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina bratra našeho, čili tak necháme? Odpověděl Hospodin: Jděte, nebo zítra dám je v ruku vaši. ²⁹ Tedy Izraelští zdělali zálohy proti Gabaa všudy vůkol. ³⁰ I šli synové Izraelští proti synům Benjamin dne třetího, a sšikovali se proti Gabaa, jako prvé jednou i podruhé. ³¹ Vyšedše pak synové Benjamin proti lidu, odtrhli se od města, a počali bítí a mordovati lidu, jako prvé jednou i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel

a druhá do Gabaa), i po poli, a okolo třidcítí mužů z Izraele. ³² A řekli synové Benjamin: Padají před námi jako i první. Synové pak Izraelští řekli byli: Utíkejme, abychom je odtrhli od města až k stezkám. ³³ A v tom všickni synové Izraelští vstavše z místa svého, sšikovali se v Baltamar; zálohy také Izraelovy vyskočily z místa svého z trávníků Gabaa. ³⁴ Tedy vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužů vybraných ze všeho Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevěděli o tom, že je potkati mělo zlé. ³⁵ I porazil Hospodin Beniamina před Izraelem, a zbili synové Izraelští z Beniaminských dne toho pětmecítma tisíc a sto mužů, vše bojovných. ³⁶ A vidouce synové Benjamin, že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští ustupovali z místa Beniaminským, ubezpečivše se na zálohy, kteréž zdělali proti Gabaa. ³⁷ Zálohy pak pospíšily a obořily se na Gabaa, a rozvláčně troubivše zálohy, zbily všecko město ostroší meče. ³⁸ Měli pak muži Izraelští s zálohami jistý čas uložený, aby když by oni zapálili město, ³⁹ Obrátili se synové Izraelští k boji. Beniaminští pak počali bítí a mordovati, a zbili z synů Izraelských okolo třidcítí mužů; nebo řekli: Jistě že padají před námi jako v první bitvě. ⁴⁰ Oheň pak počal vzhůru jíti z města, a sloup dymový. A ohlédše se Beniaminští zpět, uzřeli, an vstupuje oheň města k nebi.) ⁴¹ A že muži Izraelští obrátili se, i zděšení jsou muži Benjamin, nebo viděli, že zahynutí jim nastává. ⁴² I utíkali před muži Izraelskými cestou ku poušti, a bojovníci

postihali je, a kteří z měst vyšli, mordovali je mezi sebou. ⁴³ A tak obklíčili Beniaminské, a honili i porazili je, od Manuha až naproti Gabaa k východu slunce. ⁴⁴ Tedy padlo Beniaminských osmnácte tisíc mužů; všickni ti byli muži silní. ⁴⁵ Těch pak, kteříž obrátivše se, utíkali na poušť k skále Remmon, zpaběrovali po cestách pět tisíc mužů; potom honili je až k Gidom, a zbili z nich dva tisíce mužů. ⁴⁶ A tak bylo všech, kteříž padli v ten den z Beniaminských, pětmecítma tisíc mužů bojovných, vše mužů silných. ⁴⁷ I obrátilo se na poušť a uteklo k skále Remmon šest set mužů, kteříž zůstali v skále Remmon za čtyři měsíce. ⁴⁸ Potom muži Izraelští navrátili se k synům Beniamin, a zbili je ostrostí meče, tak lidi v městech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo; také i všecka města, kteráž ještě pozůstávala, ohněm vypálili.

21

¹ Nadto každý z mužů Izraelských přísahou se byli zavázali v Masfa, řkouce: Žádný z nás nedá dcery své Beniaminským za manželku. ² Protož všel lid do domu Boha silného, a seděli tam až do večera před Bohem, a pozdvihše hlasu svého, plakali pláčem velikým. ³ A řekli: Proč Hospodine, Bože Izraelský, stalo se toto v Izraeli, aby dnes ubylo jedno pokolení z Izraele? ⁴ Nazejtří pak ráno vstal lid, a vzdělali tam oltář, a obětovali oběti zápalné a pokojné. ⁵ Řekli pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ještě nepřišel do shromáždění tohoto ze

všech pokolení Izraelských k Hospodinu? (Nebo se byli velice zapřísáhli proti tomu, kdož by nepřišel k Hospodinu do Masfa, řkouce: Bez milosti ať umře. ⁶ Nebo litující synové Izraelští Beniamina bratra svého, řekli: Dnes vyhlazeno jest jedno pokolení z Izraele. ⁷ Jakž tedy učiníme s těmi ostatky, aby ženy měly, poněvadž jsme se přísahou zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme dcer svých za manželky?) ⁸ Řekli tedy: Jest-li kdo z pokolení Izraelských, ješto nepřišel k Hospodinu do Masfa? A aj, nepřišel byl žádný do vojska z Jábes Galád do shromáždění. ⁹ Nebo když sečten byl lid, a aj, nebylo tam žádného z obyvatelů Jábes Galád. ¹⁰ Protož poslalo tam shromáždění to dvanácte tisíc mužů nejsilnějších, a přikázali jim, řkouce: Jděte a pobíte obyvatele Jábes Galád ostrostí meče, ženy i děti. ¹¹ Toto pak učiníte: Všecky mužského pohlaví, a každou ženu, kteráž muže poznala, zamordujete. ¹² Nalezli tedy mezi obyvateli Jábes Galád čtyři sta děveček panen, kteréž nepoznaly muže, a přivedli je do vojska v Sílo, kteréž bylo v zemi Kananejské. ¹³ Tedy poslalo všecko to shromáždění, a mluvili k synům Benjamin, kteříž byli v skále Remmon, a povolali jich v pokoji. ¹⁴ Protož navrátili se Beniaminští toho času. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z žen Jábes Galád, ale ani tak se jim nedostávalo jich. ¹⁵ Lidu pak líto bylo Beniamina, proto že učinil Hospodin mezeru v pokoleních Izraelských. ¹⁶ Řekli tedy starší shromáždění toho: Jak učiníme s těmi pozůstalými, aby měli ženy?

Nebo vyhlazeny jsou ženy z pokolení Benjamin. ¹⁷ Řekli také: Dědictví Benjaminovo pozůstalým náleží, aby nezahynulo pokolení z Izraele. ¹⁸ My pak nemůžeme jim dáti dcer svých za manželky; (nebo se byli přísahou zavázali synové Izraelští, řkouce: Zlořečený buď, kdož by dal manželku synům Benjamin.) ¹⁹ Potom řekli: Aj, slavnost Hospodinova bývá v Sílo každého roku na místě, kteréž jest s půlnocní strany domu Boha silného, k východu slunce cestě, kterouž se chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu jest na poledne. ²⁰ Příkladali tedy synům Benjamin, řkouce: Jděte a skrejte se v vinicích. ²¹ A šetřte, a aj, když vyjdou dcery Sílo plésati v houfích, tedy vyskočíte z vinic a pochytíte sobě každý manželku svou ze dcer Sílo, a odejdete do země Benjamin. ²² Když pak přijdou otcové jejich aneb bratří jejich, aby se před námi soudili, tedy řekneme jim: Slitujte se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim nedali jich, a tak nebudete nic vinni. ²³ Tedy učinili tak synové Benjamin, a přivedli sobě manželky vedlé počtu svého z těch plésajících, kteréž uchvátili; a odšedše, navrátili se k dědictví svému, a vzdělavše zase města svá, bydlili v nich. ²⁴ A tak odešli odtud synové Izraelští toho času, jeden každý k svému pokolení a k čeledi své; a vrátili se odtud jeden každý k dědictví svému. ²⁵ Těch dnů nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidělo, to činil.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900